

Sygn. akt V KK 495/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **W. P. C.**

skazanego z art. 310 § 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 grudnia 2018 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 8 maja 2018 r., sygn. akt IV Ka [...],

zmieniającego wyrok w części, w pozostałym zakresie utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 1 lutego 2018 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2) zwolnić skazanego W. P. C. z kosztów sądowych
postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 lutego 2018 r., sygn. II K [...], Sąd Rejonowy w G. uznał W. C. za winnego popełnienia czynu z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i za to wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pobawienia wolności z obowiązkiem naprawienia szkody w kwocie 44.754,71 zł. Wyrokiem z dnia 8 maja 2018 r., sygn. IV Ka [...], Sąd Okręgowy w L. uwzględnił apelację obrońcy skazanego W. C. i zmienił wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 1 lutego roku o w ten sposób, że wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności obniżył do 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku tego kasację wniósł obrońca skazanego. Wyrokowi Sądu Okręgowego w L., na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. oraz art. 526 § 1 k.p.k., zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść wyroku, tj.:

- 1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 458 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. „poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów oraz oparcie rozstrzygnięcia jedynie o część zebranego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego bez jego wszechstronnego rozważenia, w tym uznanie za wiarygodne zeznań O. J. oraz wydanie wyroku przez Sąd II instancji w oparciu o niepełną ocenę i analizę materiału dowodowego jak i niewystarczające wskazanie motywów przemawiających za utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego i nieuwzględnieniem zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, będące konsekwencją nierozważenia lub nienależytego rozważenia dowodów zgromadzonych w sprawie w szczególności zeznań O. J., zeznań M. R., dowodu z pisma M. D. [...] z dnia 1 maja 2016 r. oraz dowodu z ujawnionych na czeku znaków graficznych,
- 2) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. „poprzez zaniechanie wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dlaczego odmówił wiary w szczególności dowodu z pisma M. D. [...] z dnia 1 maja 2016r., treści pisma Irlandzkiego Urzędu ds. Wzajemnej Pomocy Prawnej, oryginalnej dokumentacji pojazdu marki M. przedłożonej na rozprawie, korespondencji z F. z dnia 8 kwietnia 2013r. wraz z tłumaczeniem świadka O. J. z oskarżonym, na której odnotowano numer przesyłki do oskarżonego [...] czy wydruku strony Poczty Polskiej, jakości podrobionego czeku, który został pozytywnie zweryfikowany przez wyspecjalizowanych pracowników banku czy zeznań M. R.”,
- 3) art. 170 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. „poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o zwrócenie się do strony irlandzkiej czy do dnia złożenia wniosku zostały przeprowadzone postępowania karne w przedmiocie czeku objętego postępowaniem i jak się zakończyły w szczególności czy ustalono domniemanych sprawców tego przestępstwa oraz dowodu z przesłuchania O. J. w sytuacji gdy Sąd zeznania O. J. są sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w szczególności z dowodami z dokumentów oraz czy po kilku latach postępowania ustalono sprawców przerobienia czeku jak i jego użycia

na terenie Irlandii i Polski czy ustalono osoby, które miały związek z usiłowaniem realizacji podrobionego czeku w Irlandii w szczególności O. J., które to okoliczności przemawiały za uwzględnieniem wniosku dowodowego obrony”.

Ponadto, w kasacji zarzucono „wadliwość argumentacji Sądu odwoławczego w zakresie sposobu weryfikacji oceny i ustaleń dokonanych przez Sąd I Instancji, która stoi w sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania, regułami logiki, wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego odnośnie zdarzenia z dnia 9 kwietnia 2013 r., pominięcie części okoliczności dowodowych ujawnionych w toku rozprawy, a dotyczący jakości podrobionego czeku jego pozytywnego zweryfikowania przez pracowników banku i braku wiedzy oskarżonego odnośnie posiadania podrobionego czeku oraz okoliczności jego zrealizowania przez oskarżonego poprzez wskazanie swoich danych osobowych przez oskarżonego, a nie osoby trzeciej.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w G. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z wolą ustawodawcy kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez Sąd Odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie

bada współmierności orzeczonej kary (tak: postanowienie SN z dnia 21 września 2017 roku, sygn. akt IV KK 276/17).

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że analiza wniesionej kasacji w zakresie zarzutów rażącego naruszenie przepisów postępowania, tj. w szczególności art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 458 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. oraz ich uzasadnienia, prowadzi do wniosku, iż podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa procesowego zostały sformułowane instrumentalnie, celem przeniesienia zarzutów formułowanych w apelacji i stworzenia pozornych podstaw dla wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia jakim jest kasacja. Tymczasem zauważyć należy, że sąd odwoławczy prawidłowo i wnikliwie ocenił zarzuty apelacji, w tym zwłaszcza w zakresie orzekania przez sąd I instancji na podstawie całokształtu ujawnionego w tej sprawie materiału dowodowego, oceny wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków, w tym szczegółowo oceny wiarygodności zeznań świadka O. J., relacji między świadkiem a oskarżonym także w zakresie zobowiązań wynikających ze sprzedaży samochodów, znaczenia faktu otrzymania przesyłki pocztowej. Dotyczy to także bezpodstawności zarzutów w zakresie oddalenia wniosków dowodowych co do prowadzenia w Irlandii postępowań karnych w zakresie fałszerstwa czeku, do czego wbrew zarzutom kasacji odniósł się sąd odwoławczy, tyle że podzielił w tym zakresie stanowisko sądu I instancji. Czyniąc to wszystko Sąd Okręgowy w L. wskazał w uzasadnieniu okoliczności, na podstawie których odniósł się do zarzutów formułowanych w apelacji, a także przyczyny braku podstaw do stwierdzenia ich zasadności. Dotyczy to także oceny wiarygodności dowodów w kontekście zarzutów apelacyjnych i w tym zakresie w sposób spójny wskazuje powody, dla których te a nie inne dowody sąd uznał za wiarygodne. Powyższe przekonuje jednoznacznie, że istota wniesionej kasacji zmierza do polemiki z ustaleniami faktycznymi sądu I instancji. Skarżący powtarza w istocie zarzuty sformułowane w apelacji i ich uzasadnienie, które w swej treści zwrócone jest wyłącznie przeciwko ustaleniom faktycznym, uzupełniając je o próbę wykazania nietrafności stanowiska Sądu odwoławczego, jednocześnie nie formułując w tym zakresie żadnego istotnego zarzutu o charakterze kasacyjnym, który nie byłby oparty na polemice z

dokonanymi przez sąd I instancji i zaakceptowanymi przez sąd odwoławczy ustaleniami faktycznymi. Zarzuty kasacyjne skarżący sprowadza zaś do przedstawienia własnej odmiennej oceny co do prawidłowości oceny przeprowadzonych dowodów, oddalonych wniosków dowodowych (jak w zakresie zarzutów rażącego naruszenia art. 170 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k.) i ustalenia stanu faktycznego. W tych warunkach kasacja skarżącego staje się w istocie próbą wymuszenia ponownej kontroli merytorycznej ustaleń faktycznych sądu I instancji, a więc swoistej kontroli trzecioinstancyjnej. Tak sformułowane zarzuty nie mogą w trybie postępowania kasacyjnego stanowić skutecznej podstawy zaskarżenia i wskazują na oczywistą bezzasadność kasacji także w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższe należało orzec jak w sentencji.